

LBRIS

We know
books

Editor:
Hadrian Mateescu

Redactor:
Camelia Coste

Concept grafic
Silvia Olteanu, Alexandru Botea

DTP:
Radu Nan

Corectură:
Cristina Teodorescu

Copyright © Haralamb Zincă, 1977

Copyright © 2021 Publishing Solutions

Este interzisă reproducerea integrală sau parțială a lucrării, sub orice formă, fără permisiunea scrisă a editurii.

Toate drepturile rezervate.

 Publisol

Casa Presei Libere, Corp A3-A4, Etaj 1

Tel.: 021.336.36.33

E-mail: office@publisol.ro

Găsiți cărțile noastre pe www.publisol.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ZINCĂ, HARALAMB

Dragul meu Sherlock Holmes / Haralamb Zincă. - Petrești :

Publisol, 2021

ISBN 978-606-9739-32-7

821.135.1

Tipărit la ARTPRINT

www.artprint.ro

HARALAMB ZINCĂ

dragul meu sherlock holmes

Publisol

Pe ecran, Alain Delon alias Zorro. În dreapta mea – Lili. Sărmana! Se vede nevoită să-și împartă afecțiunea. Mie o porție, lui Zorro altă porție. Și tot așa, din secvență în secvență. Clipe rare! Când mai apuc eu să le trăiesc?! Cum să nu fiu fericit? Doamne, și cu câtă semeție călărește Zorro! Cu câtă îndrăzneală se avântă pe năvășul său – un armăsar pursânge – ca să-și înfrunte dușmanii! Care dușmani cad, și cad, doborâți de brațul puternic și drept al frumosului cu mască neagră. Iar lângă mine, Lili suspină ori de câte ori „cavalerul dreptății“ își leapădă masca pentru a-și dezvălui zâmbetul seducător, precum și o dantură de invidiat. E limpede – Lili moare după Alain Delon. Eu însă, ca orice bărbat superior, nu sunt gelos. Ba dimpotrivă, îi sunt recunoscător: doar datorită lui Alain Delon mă aflu cu ea în sală și urmărim filmul împreună. Cu biletele a fost un fleac. Lili le-a procurat; l-a păcălit destul de nostim pe „Don Juan“-ul din fața cinematografului Patria. Unii se și vedeau cu ea în sală, pe întuneric. Ce mutre au mai făcut în momentul-cheie, când, din mulțime, am răsărit eu pe neașteptate și am luat-o drăgăstos de braț.

Zorro ăsta nu e doar drept și ager la minte, dar și muieratic: mereu îi face cu ochiul logodnicei mele, storcându-i suspine. Mie însă nu-mi pasă. Am încredere în Zorro. Dă-i înainte, băiete! Te urmăresc cu sufletul la gură și mă faci să uit de toate. Păcat că un film cu Zorro ține doar nouăzeci de minute! Când ți-e viața mai frumoasă, hop că pică și secvența finală: Zorro își îmbrățișează cu patimă iubita, iar în sală luminile se

apriind puțin câte puțin, ca nu cumva trecerea noastră de la o realitate la alta să fie prea bruscă.

Lili oftează, se ridică anevoie și, cu gândul la Delon, mă ia de braț. Suferă! Eu, înduișat, îi respect suferința. Cred că o să mai sufere vreo zece minute și... gata! Rămânem locului așteptând ca mulțimea să se scurgă spre ieșire. Lili, copleșită, tace. Mă folosesc de răgaz și încep să mă gândesc la un plan de acțiune: e ora 20, sunt liber, e prima mea după-amiază liberă după nu știu câtă vreme. O s-o invit pe Lili la Ambasador, o să cinăm, o să și dansăm. Logodnicei mele îi place să danseze. Mie, așijderea.... suntem la sfârșitul lui octombrie, ultima oară am dansat în noaptea de revelion, căci numai atunci mai prind și eu un ceas-două de dans. Mda! Găsesc tentant planul cu cina la Ambasador. Îmi iscodesc iubita: e încă sub vraja surâsului parșiv al lui Alain Delon. În stradă, va fi din nou a mea... Strada ține întotdeauna cu mine...

Ne îndreptăm spre ieșire. Afară, îmi voi dezvălui intențiile. E răcoare, iar eu sunt în haină. Mai prudentă, Lili și-a luat pardesiul. Ușile larg deschise rămân în urmă. Deodată, Lili se alarmează și îmi șoptește:

— Ce zici de golanul ăsta cum se uită la mine?

Nu văd niciun golan în jur. Nu-mi exprim nedumerirea. Știu că, în clipele astea de neliniște, Lili, ca să răspundă golanului sau golanilor, mă apucă drăgăstoasă de braț, adică: „Ia vedeți-vă de drum! Că nu sunt singură ca să vă luați de mine!”

Încă puțin și vom fi în stradă. Dar nu aduce anul ce aduce ceasul!... Pe neașteptate, îl zăresc pe căpitanul Nicu Povară. Stă la pândă. Pe mine mă pândește. Pot

să jur! Mai am timp s-o iau pe Lili de mână și să mă furizez așa încât colegul meu să nu dea cu ochii de mine! Nu mă lasă însă inima, deși presimt că toată fericirea mea clădită pe dimensiunea câtorva ceasuri se va nărui. Gata! Nu mai e nimic de făcut! M-a descoperit! Acum, orice manevră e de prisos. Îi văd fața prelungă, cu bărbia exagerat de împinsă înainte, până atunci crispată și întunecată de încordare, cum se desține, luminându-se. Îmi tot face semn cu mâna și începe să „înoate” spre noi. Crapă de atâta bucurie! De ce oare? Ce dracu’, nu-mi vede mutra? Nu-mi citește pe față cât sunt de nenorocit din pricina bucuriei lui? În fond, eu sunt de vină. Cine naiba m-a pus să-i spun mamei că sunt la *Zorro* cu Lili...?! Că doar pe timpul meu liber m-am dus! Poftim, acum conștiințozitatea îmi iese pe nas.

— Cine-i ăsta? mă întreabă Lili care, deși a vorbit în nenumărate rânduri cu el la telefon, n-a avut plăcerea să-l cunoască și personal.

— E Povară... Îmi aduce un „ordin de chemare”, încerc eu să glumesc.

Lili e ageră la minte; a priceput imediat cum stau lucrurile și reacționează prompt:

— Mi-ai promis o seară... o seară a noastră!

— Recunosc...

Aș vrea să mai îndrug câteva cuvinte, dar, numai la câțiva pași, mă pomenesc cu Povară în brațe:

— Liviule!

În stradă e cam întuneric și nu pot să-mi dau seama dacă observă că nu prea-i împărtășesc entuziasmul. Îl întâmpin cu răceală:

— Logodnica mea... Lili... Căpitanul Povară!

— Săru' mâinile! Ne cunoaștem... de la telefon... Eu sunt Povară!

Colegul meu își manifestă cu nerușinare bucuria, iar eu nu mai știu dacă-i fericit că a dat de mine sau pentru că i s-a oferit prilejul s-o cunoască pe Lili. Răspunzând parcă gândurilor mele, se întoarce și-mi spune:

— Am să-ți comunic ceva important.

Vrea să mă ia deoparte, eu însă îl oblig să-mi transmită mesajul de față cu Lili. Nu întâmplător. Sunt convins că, în felul acesta, mă scutește pe mine de multe... de pildă de o convorbire explicativă între patru ochi cu iubita. Atitudinea mea îl surprinde. Știi exact ce se petrece acum în sufletul lui Povară, format cu precizie în tiparele regulamentelor și instrucțiunilor... Cum să dezvăluie el, în prezența unei alte persoane, un ordin de serviciu?! Și ce dacă mi-e logodnică?! Și ce dacă de mai bine de patru ani ne tot zbatem să ne căsătorim și de fiecare dată intervine câte ceva care ne împiedică?!

— Hai, vorbește! îmi îmbărbătez colegul. Doar știi că Lili o să-mi fie nevastă pe cel puțin o sută de ani de-acum încolo... Așa că...

Lili mi-o reteză:

— Asta s-o crezi tu!

Ia te uită! Nu mă așteptam la o replică atât de fulgerătoare din partea ei.

— Cu ritmul tău de viață, își completează ea ideea, ca să trăim doar zece ani ca soț și soție, am avea nevoie nu de un secol, ci de un mileniu...

Strada e ca și pustie. Admiratorii lui Zorro s-au scurs demult spre marile bulevarde. Povară tușește stingher, de parcă ar dori să mă întrebe: „Vorbesc sau tac?”

— Hai, dă-i drumu'! îl îndemn eu cuprins de tristețe.

— Pe strada Icoanei la numărul 31 a fost găsit cadavrul unui tânăr în vârstă de 24 de ani...

— O crimă deci? exclam eu dornic s-o impresionez pe Lili și s-o determin să înțeleagă mai adânc rosturile mele profesionale.

Lipsit complet de imaginație, Povară mă contrazice:

— Nu, sinucidere!

Mă dezumflu ca un balon și mă indignez ca un prost, jignit de faptul că cei din jur nu-mi recunosc deșteptăciunea.

— Sinucidere?! Păi, asta-i treaba Procuraturii, a Secției de miliție. Zău așa, Povară!... Ce amestec are Judiciarul Capitalei în povestea asta?

Consider că am pus punctul pe i. Nu-mi ascund su-părarea, o iau pe Lili de braț, decis să mă îndrept spre Ambasador.

— Stai, că nu-i așa, intervine Povară. Procurorului i se pare că ceva nu-i în ordine și că...

Nu mă pot stăpâni și izbucnesc:

— I se pare! Asta-i bună! I se pare! Și mie câte nu mi se par! Uite, de pildă, în seara asta mi s-a părut că sunt liber, că sunt fericit! Și dintr-odată intră Povară pe fir și mă împovărează!

Nu vorbesc pentru colegul meu — știu foarte bine că n-a venit după mine de capul lui —, ci pentru Lili. Să vadă și ea că eu nu pot fi întors din drum oricum și de oricine...

Povară, sărăcuțul de el, se vede nevoit să arunce în joc supremul argument:

— Procurorul a vorbit cu șefu' și șefu' i-a dat dreapta-te. Mi-a ordonat să te scot din pământ, din iarbă verde, și să te duc în Icoanei... Mașina...

Nu-l las să termine: îmi trec nervos degetele prin părul sârmos și, scrâșnind, încep să joc teatru.

— Povară, ne cunoaștem de atâția ani! La Școala de ofițeri te-am scos din multe belele.... Raportează-i *șefului* că nu m-ai găsit. Simplu ca bună ziua!

Povară nu-mi înțelege tactica. Propunerea mea îl revoltă:

— Cum poți să-mi ceri una ca asta?

— Înțelege și tu, n-am mai ieșit de mult cu logodnica mea. I-am promis o cină la Ambasador, că o să dansăm. N-am și eu dreptul ăsta?

Deodată, aud cum răsună glasul dulce, înduioșat al iubitei, al femeii cu care mă voi căsători și cu care sper să cresc doi-trei copii.

— Liviu, tovarășul Povară are dreptate! Cum să-i ceri să mintă?! Dacă ești chemat, înseamnă că prezența ta acolo este absolut necesară!

Trec brusc la un ton de cruntă dezamăgire:

— Lili, și tu? Voiam atât de mult să dansăm la Ambasador!...

— Hai, lasă, altă dată, încearcă ea să mă împace.

— Aș fi putut să salvez *searca noastră* dacă nu te amestecai!

— Uite, te rog! Hai, du-te!

Mă las „cu greu“ convins. Însă nu pot să rămân indiferent la insistențele iubitei. Capul îmi cade „spăsit“ în piept și-l întreb pe Povară unde a parcat mașina.

— Aici, după colț, pe Dionisie Lupu.

— Bine! O s-o conducem acasă...

O iau pe Lili de mână și, călăuzit de Povară, ne îndreptăm spre Dacia Miliției.

— Pot să merg și pe jos, se apără Lili. Nimeresc drumul și singură!

Căpitanul Povară îmi sare în ajutor – e galant, e politicos. Numai vorbe dulci îi ies din gură. „Da’ se poate?... Ne credeți chiar așa de...“ Nu-și duce frazele până la capăt, iar Lili nu se arată prea interesată să afle ce voia Povară să-i demonstreze.

— Cine-i la volan? schimb eu vorba.

— Plutonierul Benone!

Perfect, îmi place omul, că-i vesel din fire.

— Să trăiți, tovarășe căpitan! mă salută plutonierul cu o bucurie spontană. Chiar acu’ a întrebat *șefu’* de dumneavoastră.

Se uită la Lili cu un interes aparte: nu prea înțelege ce caută cu noi.

— Ți-o prezint pe logodnica mea, nene Benone! O s-o conducem acasă, pe strada Romulus, și pe urmă ne vedem de-ale noastre...

Lili și Povară iau loc pe bancheta din spate, eu mă așez lângă șofer, ca să-l pot suna pe *șef*. Simt o puternică dorință lăuntrică de a o epata pe Lili: să vadă, pe concret, ce logodnic are! Mașina gonește în noapte, iar eu duc receptorul la ureche și-mi sun *șeful*...

— Raportează căpitanul Liviu Roman! rostesc clasică formulă.

Glasul colonelului Donea îmi sparge timpanul: e auzit și de Lili, și de Povară...

— Deci au dat de tine, băiete! Pe unde umblași? Cu vreo dulcinee?

Mă prinde, pe neașteptate, o tuse diplomatică.

— Ai răcit? trece *șefu’* la un ton patern.

— Nițeluș!

— Măi băiete, ia vezi tu, ceva nu-i în regulă pe strada Icoanei. Procurorul Berindei de la Municipiu recunoaște că nu poate să se descurce fără ajutorul nostru. Ceva nu-i place. Ce? Nu poate să definească... De aceea, n-a dispus încă ridicarea cadavrului... Nu vrea să *rasolească* afacerea. L-am trimis la locul faptei și pe Grigoraș... Poate o să ai nevoie de el... Ai înțeles?

— 'Nțeles! Să trăiți! Nu s-or supăra băieții de la Secție?

— Vorbesc eu cu comandantul de la a 8-a, îmi promite *șefu*'. Au crezut că-i o chestie de rutină, de proces-verbal și au trimis acolo un boboc... Până la ora 12 sunt aici. Înțeles?

— 'Nțeles!

— Baftă!

Baftă e un cuvânt pe care colonelul Donea l-a învățat în urmă cu trei ani, când feciorul său a dat examenul de admitere la ASE. Succesul moștenitorului său l-a determinat să introducă urarea și în relațiile cu subalternii.

Mă răsucesc spre Lili și Povară. Din momentul în care s-au așezat, au încremenit la o distanță apreciaabilă unul de celălalt. Din gură îmi iese un porumbel.

— Asta-i, fato, a fost o seară strașnică!

Lili nu se sfiește să mă ironizeze în prezența celor doi colegi:

— Așa e, dragule, a fost o seară strașnică...! Dar se vede treaba că nu-ți ajung cadavrele de pe ecran, mai ai nevoie de ele și în viață!

Șoferul m-a învrednicit cu o căutătură scurtă, sfredelitoare. Povară abia-abia îndrăznește să schițeze

un zâmbet. Caut să surprind ochii iubitei și o întreb rugător:

— Așa-i că nu ești supărată pe mine?

Povară intervine și el, galant, nimic de zis:

— Vreau să cred că nici pe mine nu sunteți supărată?

— Da' se poate? ne răspunde Lili. Cum să te superi pe vatmanul unui tramvai care, nu din vina lui, ci din a ta, că l-ai luat greșit, te lasă în altă stație?!

E clar! Tramvaiul luat greșit sunt eu. Se căinează că nu a avut tăria necesară să reziste insistențelor mele. Probabil că acum, înduioșată de propria-i suferință sentimentală, se întreabă ca în multe alte rânduri: „Doamne, cum de-am fost în stare să mă îndrăgostesc de un milițian?“ În clipele de felul ăstora, Lili îmi uită gradul, licența, specialitatea. Intuiesc cum o să ne despărțim. Cu siguranță că o să-mi declare pe un ton ritos: „Explică-i mamei tale, pe care o iubesc din tot sufletul, de ce am luat hotărârea să rup logodna“.

Lili are dreptate! Ar fi o tâmpenie din partea mea să contest acest adevăr evident. Doamne, de câte ori n-am pus-o în situații asemănătoare! Ce vină am eu că, așa dintr-odată, se ivește câte un cadavru care mi se adresează: „Să trăiți, tovarășe căpitan, să vedeți ce mi s-a întâmplat, Pe când mă așteptam mai puțin, am fost ucis... Mor și eu de curiozitate să aflu cine mi-a făcut de petrecanie. Așa că vă rog să binevoiți să...“

Bâzâitul telefonului mă smulge din gândurile negre. E *șefu*'. Din nou glasul său metalic răsună puternic în interiorul Daciei:

— Mai ești în mașină?

— Da, să trăiți!

— I-am comunicat lui Berindei că sosești dintr-un moment în altul.

— Ce-l nedumerește?

— Absența unei „scrisori de adio“.

Îmi vine să mă răstesc precum Hamlet în momentele sale de zbucium: „Cum, și pentru atâta lucru mă smulgeți de lângă Lili, îmi creați dificultăți cu logodnica?“

— ...și o să-ți mai explice el ceva, acolo... Nu știi ce... Încă n-a dat jos cadavrul... te așteaptă pe tine.

Cu mintea mai mult la Zorro, la brațul cald al logodnicei, la proiectul cu cina la Ambasador, nu prea l-am înțeles cum e cu așteptarea cadavrului și-l întreb:

— De unde să-l dea jos?

— Din laț...

— Ah, s-a spânzurat! exclam eu uitând pentru o clipă de Lili.

Șefu' a „dispărut“ de pe fir. Tăcerea e funerară. Gândul că, în curând, voi lua un prim contact cu „locul faptei“ mă indispuce. E drept, specialitatea mea de criminalist presupune de la sine asemenea raporturi și s-ar fi convenit să mă fi obișnuit cu o anumită condiție de viață și muncă. Da' uite că nu m-am obișnuit. Aproape de fiecare dată, primul contact cu elementele de la locul faptei stârnește în mine o neliniște, un fel de indispoziție dureroasă. Până și trusa lui Grigoraș, atât de necesară cercetărilor criminalistice, mi se pare un sacrilegiu... Blițul său, fotografierea cadavrului din unghiuri diferite... Numai nu i se cere mortului să zâmbească...

Foindu-se pe bancheta din spate, Lili îmi amintește că mai e în mașină. Mă răsucesc din nou spre ea și-i zâmbesc tandru.

— Intrăm pe Romulus! ne anunță plutonierul Benone.

— La 27, îl ghidează Lili, după indicatorul „Atenție copii!“

Zâmbetul meu a dat greș. În schimb, îmi răspunde Povară, hlizindu-se. Numai el e de vină... El mi-a stricat seara! Să nu mă fi găsit... Ei, ce s-ar fi întâmplat? Mai sunt și alți criminaliști pe lumea asta!

Dacia a oprit. Tresar. Am ajuns. A bătut și clipa grea a despărțirii. Ireparabilul se va produce. Unde ești tu, Zorro?! Unde e sala cufundată în întuneric?

Lili mulțumește și coboară. Cobor și eu s-o conduc până la poartă. E răcoare, chiar frig. Strada e pustie. O conduc în tăcere, cu un sentiment nedisimulat de culpabilitate. La poartă, logodnica mi se adresează fără menajamente:

— Ascultă, Liviu, dacă îți imaginezi că teatrul jucat de tine m-a convins, să știi că te înșeli... Noapte bună!

— Lili! o implor și dau s-o sărut.

— Copăcel! Ești coșcoageamite căpitan și te porți ca un sublocotenent.

— Lili, draga mea!

— Chiar așa o să arate viața noastră? mă întrebă ea pentru a nu știu câta oară. Mereu o să ai de ales între mine și un cadavru?

— Nu ți-am ascuns nimic, draga mea... Asta mi-e profesia... Să lupt împotriva criminalității...

— Mulțumesc... Am mai auzit-o... Hai, du-te! mă expediază ea. Și *baftă!*

Ar fi vrut să mai adauge ceva. Brusc însă, se desprinde de mine și se pierde în bezna curții.

Mă retrag mai abătut ca niciodată. Plutonierul a priceput că trebuie să-și înghită limba. Demarează.